

УДК 82-93
М64

Серія «Містл-Енд».
Оригінальна назва:
CHRONIKEN VON MISTLE END: Der Greif erwacht.
Усі права застережено.

Міроу Бенедикт
М64 Містл-Енд. Пробудження грифона. Книга 1 / Бенедикт Міроу; пер. з нім. О. В. Губич. — Харків: Вид-во «Ранок», 2022. — 400 с. — (Серія «Містл-Енд»).

ISBN 978-617-09-7494-5

Седрік переїжджає до невеличкого міста у Шотландії разом зі своїм батьком і гадки не має, які пригоди чекають на нього попереду. Тільки коли грифон, страж міста, з'являється вночі перед хлопцем, вимагаючи пройти випробування, Седрік розуміє, що не тільки жителі Містл-Енду мають магичні здібності. Виявляється, що хлопець — один із останніх друзів у світі, і тепер йому потрібно тренувати свої навички, щоб підтримувати баланс між людьми, магією та природою. Попереду на Седріка чекає велика битва. Чи зможе він, не знаючи меж своєї сили, але маючи вірних друзів, вийти з бою переможцем?

УДК 82-93

Разом дбаємо
про екологію та здоров'я

ISBN 978-617-09-7494-5

Бенедикт Міроу — Chroniken
von Mistle End: Der Greif erwacht
© 2020 Thienemann in Thienemann-
Esslinger Verlag GmbH, Штутгарт
© Максимилиан Майнцольд, дизайн
обкладинки
© Губич О. В., переклад, 2022
© ТОВ Видавництво «Ранок», 2022

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Для Емілі

ПОТЯГ ДО ЗАКРАЙСВІТТЯ

Потяг переїжджав стрілочний перевід, і від різкого поштовху хлопець ударився головою об віконну шибку. Він застогнав та потер забите чоло, задрімав, і йому знову наснився той сон про ліс у вогні. Щоправда, це був імовірніше кошмар. Як кілька днів тому. Хлопець поморщився і роззирнувся довкола. Полиці для багажу в їхньому купе аж до стелі були заставлені ящиками, валізами та сумками. Передмістя Лондона вже давно залишилося позаду, і зараз, після кількох пересадок, вони їхали цим старим і абсолютно перегрітим потягом до Шотландії.

Хлопець визирнув з вікна. Сніжинки кружляли у вечірніх сутінках над горбистими мерехтливими ландшафтами.

Англійські зatoryжні дощі якомсь непомітно перетворилися на густу заметіль. І що далі на північ вони просувалися, то дедалі вищали снігові замети на все

крутіших схилах обабіч залізничної колії. Вони їхали не на зимові канікули, а прямували до нової домівки — маленької місцини у шотландських високогір'ях під назвою Містл-Енд.

— Седріку?

Імовірніше — закрайсвіття.

— Седріку!

Хлопець підвів очі. Тато.

Його батько Аенгус О'Коннор, якого всі завжди звали просто О'Коннор, уже напевно всоте підстрибнув, щоб попорпатися в їхні пожитках. Стоячи біля сина на сидінні, Аенгус дивився згори вниз широко відкритими очима.

— Седріку, ти впевнений, що взяв із собою ящик із Лексиконом міфічних істот? Я його ніде не бачу! — в голосі вчувалася паніка.

Седрік втомлено посміхнувся:

— Тому що він лежить за валізою, тату! Тобі його звідси не видно.

Аенгусу О'Коннору було під сорок. У нього, як і в Седріка, було каштанове волосся та променисті зелені очі. Проте в Аенгуса вони здавалися на диво малими через товсті скельця окулярів. О'Коннор був типовим книгоманом. Вкрай-таки корисна риса для науковця, історика й авторитетного експерта з міфології Великої Британії. У ролі останнього він донедавна і працював у Лондонському Королівському музеї міфічних істот.

Ніхто не міг передбачити, що заклад закритється недовзі після Седрікового дня народження. Занадто мало людей цікавилось старими історіями про чудовиськ та магичні створіння. За одну ніч Аенгус став безробітним.

Їхнє життя вмить змінилося. Вакансія міфолога траплялася вряди-годи, а оскільки вони завжди жили виключно вдвох, батько мусив зрештою погодитися на посаду вчителя. І то в місті, яке здавалося таким маленьким і незначним, що Седрік не міг знайти його на жодній мапі. Там точно не хотіла б жити жодна жива душа.

«Ідіотська нікчемна діра посеред гір, де повно шотландських тролів», — так спересердя охрестив місцину Седрік, проте все одно мовчки допоміг батькові спакувати їхні пожитки у потерті валізи та сумки. Хлопець здивувався, зауваживши, що десь глибоко в душі радів горам. І снігу. Так чи інакше, існувало не так уже й багато речей, за якими він сумуватиме. Окрім хіба що приятеля Джека.

Більшість своїх книжок Аенгус залишив у підвалі музею, а для найважливіших вони випросили в торговця вином, що мешкав неподалік, чотири міцні дерев'яні ящики. І вже наступного дня Аенгус О'Коннор придбав для себе й Седріка квитки у вагон другого класу до Містл-Енду. В один бік.

Батько знову сів і зиркнув у вікно.

— А я й не знав, що тут такі великі ліси. Дерев, і нічого більше, крім дерев! — промовив він. — Тут точно водяться олені, може, навіть вовки.

Вовки? Седрік відчув, як пришвидшилося серцебиття. Хлопець притиснув чоло до шибки й пильно вгледівся у дедалі похмуріші ландшафти. Дерев, повз які вони проїжджали, здавалися вже всього-на-всього примарними тіннями. Що ж іще було у цих безкінечних лісах? Йому здавалося — там, за вікном, причаїлося

щось більше, ніж дерева і сніг. Вовки! Седрік хрипко засміявся й облизав пересохлі губи. Що довше вони їхали, то дужче він хвилювався. Це було схоже на... прибуття. А може, все-таки він сумував за домом? Глибоко всередині Седрік відчував якийсь шем, напругу, яких він не розумів. Але відчуття були приємні.

Раптом батько знову стиха заговорив, наче забув, що був у купе не сам. Він майже прошепотів:

— Може, тут? Було б ідеальне місце для життя.

— Для нас? — запитав Седрік.

Батько злякано сіпнувся.

— А, ні, — швидко буркнув Аенгус.

Він здавався невпевненим.

Седрік поквапливо відвернувся. Він ненавидів, коли в батькових очах з'являвся цей сумний блиск. Останніми тижнями це траплялося занадто часто.

Батько зітхнув, повернувся до сина й обережно усміхнувся. Але печаль у погляді від цього не зникла.

— Усе буде чудово, ось побачиш, — промовив він хрипким голосом. — Там матимемо власний будинок, і у тебе нарешті з'явиться окрема кімната, тільки твоя.

Седрік усміхнувся, але до горла підступив клубок, і хлопець відвернувся. Маленька лондонська квартира в Гекні, на окраїні міста, залишилася далеко-далеко. Там під самісінькою стелею було вікно, а під ним стояло його ліжко. Відколи хлопець себе пам'ятав, зі сходом сонця на підвіконні збиралися птахи. Ще вчора вони прилітали до нього... На коротку мить стало сумно.

«Сподіваюся, вони знайдуть мене у Містл-Енді», — подумав Седрік.

Двері купе раптом рвучко відкрилися, і високий провідник із густими закрученими вусами, в бездоганній уніформі з відполірованими до блиску мідними гудзиками суворо оглянув гору багажу, яка займала усе купе.

— Ваші квитки, — він зверхньо вигнув брову. — Будь ласка.

Седрік уже хотів було дістати маленьку шкіряну сумку із необхідними для подорожі документами, але батько зупинив його.

— Облиш, Седріку, я сам.

Він попорпався в пошуках квитків і, нарешті знайшовши, з усмішкою передав їх контролеру.

— Ось, прошу, — промовив Аенгус О'Коннор, — ми прямуємо до Містл-Енду.

Контролер сахнувся, майже не глянувши на квитки, і вибалушив очі на Аенгуса із Седріком. Він, здавалося, занервував, на чолі виступили краплини поту.

— Ви... той, — контролер похлинувся, закашлявся, міцніше вчепився за дверну раму. — Ви можете тоді... Ми майже... той. Пробачте!

Квитки в його руках тремтіли:

— Я мушу... О боже!

Контролер поспіхом тицьнув Аенгусу квитки в руку і, не зводячи з них очей, ступив крок назад до проходу. З гуркотом закрив за собою двері купе і спотикаючись кинувся геть.

Седрік наморщив чоло:

— Що це було? Ти бачив, як він дивився? Ніби в нас чума абощо!

О'Коннор вже одягав свій верхній теплий одяг:

— Ти щось казав?

Седріку відразу стало ясно, що батько знову не помітив того, що тільки-но сталося в їхньому купе. Аенгус загорнув навколо шиї шарф, одягнув улюблену шапку-вушанку і сказав:

— Ходи, потрібно підготувати наші речі.

Седрік мужньо кивнув і востаннє перевірів значок мережі на мобільному. Відсутня. Так було вже кілька станцій підряд. Його не дивувало, що від друга Джека досі немає відповіді. Седрік розчаровано поклав телефон назад до кишені куртки і почав разом із батьком знімати речі із багажних полиць.

Щось стукнуло, і двері знову відкрилися. Жінка, вбрана в усе чорне, з маленьким цуциком на руці зазирнула до купе:

— Можна?

Аенгус звівся на ноги.

— Так, звичайно, — відповів привітно, — ми вже невдовзі виходимо.

Незвичайно зелені очі жінки зблиснули за золотими окулярами.

— Так, так. То ви прямуєте до... — вона завагалася.

— Містл-Енду, — закінчив батько привітно.

Жінка все ще не заходила в купе. Вона кивнула, слабо посміхнувшись.

— Дуже особливе місце, — зауважила.

Аенгус кинув на Седріка захоплений погляд, після чого знову обернувся до жінки.

— Ой, як чудово. Невже ви звідти?

Жінка засміялася. Її сміх звучав неприродно.

— Ні, боже збав. Але я знайома з кількома... мешканцями, — вона розглядала Седріка своїми примруженими очима, цуцик на руці загарчав.

Седрік був спантеличений. Що із цим псом? Відчувши, що потяг став пригальмовувати, хлопець нервово обернувся до батька:

— Тату, час...

Батько злякано зиркнув у вікно:

— О, ти маєш рацію. Що ж, ходімо!

Аенгус саме хотів зняти ящик із книжками з полиці, як жінка на диво спритно прошмигнула до їхнього купе і схопила батька за руку.

— Що ви замислили? — накинлася на нього. — Що вам потрібно у цьому місці?

Пес на її руці голосно загавкав. Батько збентежено глипнув на цуцика, але не вирвався.

— Я... я вчитель і проводитиму там уроки.

Жінка послабила хватку, але все ще трималася недовірливо. Собака досі гавкав.

Гальма голосно заскреготіли, й Седрік злякався. Треба виходити. Негайно!

— Тату, ми приїхали!

Аенгус кивнув головою і делікатно відсунув жінку вбік.

— Ви пробачите?.. — промовив він увічливо, але впевнено і став тягти ящики з книжками до виходу.

Протискуючись зі своїми торбинами повз розгнівану жінку та її псевдомонстра з вищиреними зубами, Седрік зауважив, як під її чорним плащем зблиснув важкий та багато оздоблений хрест.